

ДРАГАЧЕВСКИ ТРУБАЧ

БРОЈ 37 • ГУЧА, 30. АВГУСТ - 3. СЕПТЕМБАР 2006.

ГУЧА 46. Сабор трубача

ДОБРО ДОШАИ
ДОБРИМА ДОШАИ

ЈЕ ГУЧА

ДОМАЋИН - ВЕЛИМИР ВЕЉО ИЛИЋ

Велимир Вељо Илић, министар за капиталне инвестиције у Влади Републике Србије домаћин је и овогodiшњег, Четрдесетшестог Драгачевског сабора трубача. Први домаћин два пута, узастопно. Такво признање нико до сада није доживео.

Илић је, иначе рођен у Чачку 28. маја 1951. године. Школовао се у родном граду. У Београду је завршио студије на Технолошко-металуршком факултету, а магистрирао је на Техничком факултету у Чачку. Радио је у "Градитељу" у Горњем Милановцу и "Хидроградњи" у Чачку (погон "бетоњерке"), а потом је био приватни предузетник.

На листи Српског покрета обнове биран је за посланика у Скупштини Републике Србије (1993-96). Потом је био председник Скупштине општине Чачак у два мандата. Године 1997. изабран је за народног посланика Савезне скупштине, али му је, потом мандат одузет. Те године је формирао странку Нова Србија, чији је председник од оснивања. На листи ове странке био је посланик у Већу грађана Савезне скупштине, од 2000. године. Предводио је Чачане у догађајима од 5. октобра те године. Посебно се ангажовао у подстицању афирмације локалне самоуправе.

Као председник општине Чачак пропутавао је цео свет.

Велимир Вељо Илић носилац је највишег одликовања Руске православне цркве, а ово изузетно признање уручио му је лично руски патријарх Алексеј Други. Први је Чачанин који је примљен у Белој кући (Сједињене Америчке Државе) на највишем нивоу. Дoitник је награде града Чачка (2000) и награде општине Лучани (2005. године). Привредна комора Србије два пута га је прогласила за менаџера године. Добитник је више јавних друштвених признања. У манастиру Милешеви уручен му је орден Светог Саве, којим га је одликовао патријарх српски господин Павле.

Велимир Илић је актуелни министар за капиталне инвестиције у Влади Републике Србије. Један је од старијих поклоника трубачког музичирања у срцу Драгачева. Гучи где се увек, како сам истиче, осећа као у својој кући.

ДОБРО ДОШЛИ - ДОБРИМА ДОШЛИ:

Добро дошли у нашу и вашу Гучу, у наше и ваше Драгачево! Добро дошли на витешко српско духовно сабориште, где ће све вас и нас, оплеменити јака трубачка музика, заносно певање, гиздава народна кола, мудре песничке речи, бодре сватовске игрице, распеване сликарске боје, душевни вајарски облици у дрвету и камену!

Под раскошним шатрама и азурином небесима, у племенитом кутку, будимо заједно, сити ића и пића, припремљеног и за старца и за младиха, за чедну девојану и њену умну нану!

Наздравимо једни другима срцем препуним љубављу: да буде среће и берићете, да се сви добри људи, не само Срби, умноже, сложе и обоже!

Радујмо се сваком трубачком дану и свакој трубачкој ноћи. Од уранка до заранка и од заранка до уранка!

И овог лета братски се загрлимо, свеједно одакле смо дошли, са било које стране света!

Адам Тадић, директор Центра за културу

ПОЗИВНИЦА

Са овом позивницом цео свет позивам И на Драгачевски сабор трубача дозивам.

Да чујете како труба свира, Добоши лумбарују на сабор у Гучу позивају!

Збор свирају за старо и младо, Драгачево све вас прима радо. Овакав сабор нигде у свету није Зато дођите из целе Србије!

Да чујете најбоље трубаче, Стару свадбу, ношњу и певање. Камен међу најбољи баначи, Ту се рву најјачи рвачи,

Певају копачи, косачи и говоре сељаци.

Здравичари уз чутуру зборе у народне здравиче говоре. Изложба је сликара, вајара И са њима драгачевских ткаља.

У музеју ратних крајнутања, Ту се види историја наша. Кола, песме старе мелодије Чућеш овде из целе Србије.

Глас из труба сваког весели И видеш шта ти срце жели. Целу Гучу наткрилиле шатре И зељани лоци око ватре.

На трпези са ражња печење, на све стране свирка и весеље.

Седам с' дана весели и пева, Све уз звук трубе и Драгачева. Зато дођите са свих страна, људи, Драгачево гостопримство нуди.

Ту се једе, лумпује и пије, Сви весели, нико жутији није. О, народе, дођите што прије, Кајаће се ко дошао није!

Славомир Славо Николић (сељак из Соока, Драгачево)

"ДРАГЧЕВСКИ ТРУБАЧ"

лист штампан за Четрдесетшестог драгачевског сабор трубача у Гучи.

Изаошче:

Центар за културу, спорт и туризам општине Лучани - Драгачево", Гуча

Ревидације:

АДАМ ТАДИЋ (главни и одговорни уредник), РАДОВАН М. МАРИНКОВИЋ, НИКА-НИКОЛА СТОИЋ, ЈОВИША М. СЛАВКОВИЋ, МИЉАНА КАПЛАРЕВИЋ и ПРЕДРАГ РАОВИЋ

Штампање ИП ЕПОХА Пожега

ПРОГРАМ 46. САБОРА ТРУБАЧА

СРЕДА 30. август

- 10 сати
- ОТВАРАЊЕ САБОРА код споменика трубачу у центру Гуче
- 12 сати
- КОНФЕРЕНЦИЈА ЗА ШТАМПУ - хол Дома културе
- 16 сати
- ОТВАРАЊЕ ЛИКОВНИХ ИЗЛОЖБИ - зграда Начелства у Гучи
- 16,30 сати
- ОТВАРАЊЕ ПРОДАЈНЕ ИЗЛОЖБЕ ДРАГАЧЕВСКИХ ТКАЉА - црквени дом
- 17 сати
- БЛАГОСЛОВ САБОРУ - позорница у порти цркве у Гучи
- КУЛТУРНО УМЕТНИЧКИ ПРОГРАМ - позорница у порти
- 19 сати
- КУЛТУРНО УМЕТНИЧКИ ПРОГРАМ - позорница испред Дома културе
- 20,30 сати
- ПРЕДСТАВЉАЊЕ КНИГА И ПУБЛИКАЦИЈА О ДРАГАЧЕВУ И САБОРУ - хол Дома културе

ЧЕТВРТАК 31. август

- 11 сати
- КУЛТУРНО УМЕТНИЧКИ ПРОГРАМ - позорница испред Дома културе
- 12 сати
- КОНФЕРЕНЦИЈА ЗА ШТАМПУ - хол Дома културе
- 14 сати
- НАРОДНИ ВИШЕБОЈ - на стадиону
- 18 сати
- КУЛТУРНО УМЕТНИЧКИ ПРОГРАМ - позорница у порти
- 20 сати
- КУЛТУРНО УМЕТНИЧКИ ПРОГРАМ - позорница у порти цркве у Гучи

ПЕТАК 1. септембар

- 11 сати
- КУЛТУРНО УМЕТНИЧКИ ПРОГРАМ - позорница у порти
- 12 сати
- КОНФЕРЕНЦИЈА ЗА ШТАМПУ - хол Дома културе
- 15 сати
- КУЛТУРНО УМЕТНИЧКИ ПРОГРАМ - позорница у порти
- 18 сати
- ПОБЕДИЛИ СУ - ЗАСЛУЖИЛИ СУ - позорница испред Дома културе
- 21 сат
- КОНЦЕРТ БОБАНА МАРКОВИЋА И ИНОСТРАНИХ ТРУБАЧКИХ ОРКЕСТАРА - главна позорница на стадиону

СУБОТА 2. септембар

- 7 сати
- ТРУБАЧКА БУДИЛИЦА
- 10 сати
- ТАКМИЧЕЊЕ ЗДРАВИЧАРА - позорница у порти
- КУЛТУРНО УМЕТНИЧКИ ПРОГРАМ - позорница испред Дома културе
- 11 сати
- ИЗБОР НАЈЛЕПШЕ ЖЕНСКЕ И МУШКЕ НАРОДНЕ НОШЊЕ - позорница у порти
- 12 сати
- КОНФЕРЕНЦИЈА ЗА ШТАМПУ - хол Дома културе
- 14 сати
- КУЛТУРНО УМЕТНИЧКИ ПРОГРАМ - позорница у порти

- 17 сати
- ДЕФИЛЕ УЧЕСНИКА САБОРА
- 18,30 сати
- ТАКМИЧЕЊЕ МЛАДИХ ОРКЕСТАРА - позорница испред Дома културе
- Пионирски оркестри:
• Владимира Ивановића - Загуњање
• "Данијела" - Ариље
• Марка Антића - Загуњање
• "Друштво српских домаћина" - Коштуњци
• Давида Реуеловића - Прекодоцше

- Омладински оркестри:
• Драгана Аметовића - Бојник
• "Драгачево" Лучани
• "Барка" - Књажевца
• "Етно арт" - Коштуњци
• Братислава Анђелковића - Лепеница
• Мија Бондуловић - Дуново Село
• Елвеса Бајрамовића - Бојник
• Жељка Јовковића - Мршељи
• Мирослава Крстића - Владичи Хан
• Ивана Јовановића - Ужиче

- 23 сат
- ПОНОЋНИ КОНЦЕРТ - главна позорница на стадиону

НОВЕ КЊИГЕ И ПУБЛИКАЦИЈЕ ШТАМПАНЕ ИЗМЕЂУ 45. И 46. САБОРА

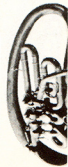
- Радован М. Маринковић, Ника Никола Стојић, Јовиша М. Славковић, *Драгачевска сабор штрубача 1961 - 2005*
- Јовиша М. Славковић, *Драгачево у прошлости и садашњости*
- Др Илија В. Поповић, *Општина Лучани, географска проучавања*
- *Посвећеник Хийоукрајово заклејиве*, споменица др Љубомира Љуба Поповића, приредио Радован М. Маринковић
- Радојко Николић, *Прозазне ирлицке*
- Драгослав Драган Угарчина, *Са фрулом кроз живој*
- Грешни Милоје/Милоје Стевановић, *Казивање Богу у славу, прешима у част, јойшомима у аманей*
- Радован М. Маринковић, *Порекло жийеља вавесенскњ шарохје*
- Јовиша М. Славковић, Ника Никола Стојић, Радован М. Маринковић, *Бој на Лојшау*
- Рајка Боројевић, *Из Дубиш у свей*, друго издање
- *Ганци са Вирошјака*, саопштене околуگرد стола о животу и раду Милојка Ђириковића
- Ника Никола Стојић, Јован Лукић, Јовиша М. Славковић, Невенка Бојовић, Мишула Петровић, *Трубачка будилица ог Гуче до вечности*

- Мр Гроздана Комadiniћ, *Пресказања*, друго издање
- Миодраг Бурчић, *Бурчић из драгачевских Милајовића*
- Радован М. Маринковић, *Дневнике, ђесме*
- Ника Никола Стојић, *Плавиза, ђесме*
- Војимир Војо Сретеновић, *Молићеник душе, ђесме*
- Биљана Ђудић, *Ток, ђесме*
- *Српски народни календар за јирсју 2006.*
- *Изворник Међуопштинског историјског архива Чачак, 20. свеска*
- *Свијатк*, књижевне новине (Пожега), број посвећен боју на Лошау
- *Драгачевски штрубач*, број 37

НЕДЕЉА 3. септембар

- 7 сати
- ТРУБАЧКА БУДИЛИЦА
- 11 сати
- СВЕЧАНА САБОРСКА ПОВОРКА - улицама Гуче
- ИМПРОВИЗАЦИЈА СТАРЕ ДРАГАЧЕВСКЕ СВАДБЕ
- 13 сати
- КОНФЕРЕНЦИЈА ЗА ШТАМПУ - хол Дома културе
- 15 сати
"СА ОВЧАРА И КБЛАРА" ФИНАЛНО ТАКМИЧЕЊЕ ТРУБАЧКИХ ОРКЕСТАРА - главна позорница на стадиону
- Дејана Лазаревића из Пожеге
- Елвеса Ађиновића из Сурдулице
- Мила Станића из Трушана
- "Златне трубе" из Књажевца
- Дејана Петровића из Ужича
- Аце Новковића из Загуњања
- Драгана Игњића из Ужича
- Бојана Крстића из В. Хана
- Велка Остојића из Злакусе
- Синише Станковића из Загуњања
- Слободан и Бојана Никитовића из Косјерића
- Божидара Николића Доње из Грделице
- Јовице Павловића из Гуче
- Фејата Сејдића из Бојника
- Гвоздана Росића из Ргчиј
- Бојана Ристића из В. Хана
- Ивана Бенадића из Акмачића
- Ненада Младеновића из Врана
- "Тимочани" из Књажевца
- Демариана Ђеримовића из Врана
- 19 сати
- ПРОГЛАШЕЊЕ ПОБЕДИКА
- 20 сати

- ВЕЛИКО САБОРСКО КОЛО
У културно уметничким програмима околугрудо гости - певачи, играчи, трубаџи... из разних крајева Србије, Црне Горе, Македоније, Грчке, Словеније, Пољске, Израела, Немачке, Француске....

Рапорт са 45. Драгачевског сабора трубача у Гучи

САБОР ЈЕ БИО...

... а на сабору преко 1200 учесника и стогоише хиљада џосипљана. - Први трубач Дејан Лазаревић, најбољи оркестар Ненада Младеновића, најпознатији трубач Дејан Пејровић. - Први џуз се џакмичили и најмлађи џубрчачи

Седом дана и ноћи, прве недеље августа месеца, 45 лета саборског, одјекивале су трубе Гучом и "остатком света". Почело је 1. августа ујутро, код споменика труби на улазу у Гучу, завршило се 8. августа увече, концертом победника испред Дома културе.

По доласку у Гучу, пошто су удахнули свеж ваздух, окренили се њим и пићем и драгачевском добродошлицом, сабораци су за око, ухо и душу имали:

Најбољи оmlадински оркестар
Жељка Јовковића

Биљана Крстић и ватрометом, 6 августа; ансамбл "Бистрик" 4. августа; концерт иностраних трубачких оркестара 5. августа и најатрактивнији, поноћни концерт са ватрометом, 6 августа;

- четири изложбе отворене 1. августа: ликовни радови самоуких сликара и вајара из Драгачева, Ковачице и Уздина; фотографије из Бразила; рукоради Драгачевске задруге жена из Доњег Дубца; тематска изложба Народног музеја Чачак поводом 190 година од Другог српског устанка;

- приказ књига и публикација тематских везаних за Драгачево и Сабор и аутора из Драгачева, 1. августа - укупно 20 књига, часописа, публикација, листова;

- венчање Лидије Видовић и Драгана Миловановића из Смедерева, Љилане Бовић из Тучкова са Видојем Гавриловићем из Лиса и Светланае Данилов из Самарканда (Русија са Милованом Мијанловићем из Горње Краварце, уз трубе и многобројне госте сабораше, 4. августа;

- такмичење трубачких нада, пионирских и оmlадинских оркестара 6. августа; међу пионирима су се први пут на овом Сабору - такмичили: "Данијела" из Ариља, "Друштво српских домаћина" из Коштунића, оркестар Маријуса Антића из Врањске Бање, Владимира Ивановића из Загужања и Марка Антића из Загужања; а међу оmlадинцима: "Барка", из Књажевца, "ДарМар" из Књажевца, "Етно арт", из Коштунића, оркестар Жељка Јовковића из Мршеља, Мија Бондулића из Луновог Села, Милана Милашевића из Ужича, Бранислава Остојића из Ужича, Далибора Стојановића из Владичиног Хана

Најбољи трубач међу најмлађима
Владимир Ивановић

Драгића Величовића из Грделице, Бранислава Ањелковића из Лепенице и Драгана Аметовића из Бојника.

- витешка момачка надметања - народни вишебој, 4. августа;

- најлепше народне здравце, 6. августа;

- најлепше народне ношње - мушке и женске, из разних крајева Србије, 6. августа;

- оживљену драгачевску свадбу из 19. века, 7. августа;

- трубачке будилице 6. и 7. августа;

- дефиле учесника - трубачких оркестара, певачких група и фолклорних ансамбала 6. и 7. августа;

- оно што је "срце" Сабора, финално такмичење старијих трубачких оркестара последњег дана Сабора, у недељу 7. августа, у 15 сати, уз једнозвучни (из десетине инструмената) одјек химне "Са Овчара и Каблара", праћен пангијмама од којих подрхтавају људска срца и камена брда; учествовали су оркестри: "Златне трубе" из Књажевца, Славољуба Богојевића из Параћина, Божидара Луковића из Котраже, Радича Славковића из Ртвију, Гвоздена Росића из Ртвију, Демирана Ђериминовића из Врања, Ненада Младеновића из Врања, Дамира Сејдића из Бојника, Бана Новковића из Загужања, Маријана Крстића из Загужања, Стојана Крстића из Лепенице, Фејата Сејдића из Бојника, Божидара Николића Доње из Грделице, Дејана Петровића из Ужича, Дејана Лазаревића из Пожеге, Вељка Остојића из Злакуче, Дејана Јевђића из Расне, Драгана Игњића из Ужича и Витезовић - Милутиновић из Дрежника; оркестар Срђана Азриновића из Бојника није наступио због саобраћајне незгоде;

Најбољи млади трубач
Драјан Аметовић

Сабор су пратила 202 новинара и сниматеља из 77 медијских кућа (агенције, штампа, радио, ТВ, филм) - 41 домаћа и 36 иностраних; одржано је 7 конференција за новинаре; госте конференција су, поред организатора, били и министар за трговину, туризам и услуге Бојан Димитријевић и домаћин Сабора министар Велимир Илић. Публиковање Сабора - шампан је лист "Драгачевски трубач" и Програм 45. сабора; у све дане Сабора емитован је саборски радио, Радио "Драгачево" из Гуче, са разгласом; штампано је 8 бројева саборског билтена; поноћни концерт и финално такмичење старијих оркестара је директно преносила РТС, већину приредби је преносила ТВ "Галаксија 32" из Чачка.

Капелник најбољег пионирског оркестра
"Данијела"

Организатори Сабора су били Центар за културу, спорт и туризам општине Лучани "Драгачево" Гуча и Месна заједница Гуча, покровитељи Скупштина општине Лучани и Влада Републике Србије, домаћин министар Велимир Илић.

СВИРАЈ ТРУБО, СВИРАЛА ЗАДУГО, ЗА ВЕСЕЉЕ И НИЗШТА ДРУГО!

УЧЕСНИЦИ

У програмима 45. Сабора су учествовали:

- 41 трубачки оркестар: такмичара - старији и млади; 5 оркестара гостују из иностранства - Словенија, Шведска, Француска (највећи оркестар из Македоније није дошао због болести чланова), један оркестар гост из земље "Шидски трубачи" из Шиде,
- хор "Свети Сава" из Лучана,

Прва труба - Дејан Лазаревић прима награду од Адама Тадића

- 25 индивидуалних учесника - певача, здравичара, такмичара у избору најлепше ношње,

- 10 писаца
- у ликовној изложби су учествовали: Удружење самоуких сликара и вајара Драгачева, Галерије највише уметности из Уздина и Ковачице, ученици народног вајара Богосава Живковића из Лесковца код Степојевица, иконописац Светлана Илијевица из Крагујевца и самоуки сликар Олга Милошић из Београда - укупно 55 аутора са 169 радова.

ПОБЕДНИЦИ, ЖИРИ, ДАРОДАВЦИ

Стручни жири је оценио да је најбољи на финалном такмичењу 45. Сабору био оркестар Ненада Младеновића из Врања, други Дејана Петровића из Ужича, а трећи Демирџа Териновића из Врања. За првог трубача је проглашен Дејан Лазаревић из Пожеге, другу трубу је освојио Демирџа Териновић, трећу Маријан Крстић из Загужања. Труба публике је припала Дејану Петровићу из Ужича. Најизворније је свирао оркестар Божидара Луковића из Котраже. Најбољи теориста је био Јовица Николић из оркестра Божидара Николића из Грделице, басиста Милорад Остојић из оркестра Дејана Петровића, а бубњар Неџал Исмаиловић из оркестра Стојана Крстића из Лепенице. Коло је најбоље одсвирао оркестар Драгана Игњића из Ужича, а песму Демирџа Териновића из Врања.

На деветом такмичењу оmlадних оркестара најбољи је, по оцени стручног жирија, био оркестар Жељка Јовковића из Миршеља, други "Барка" из Књажевца (Иван Костић), а трећи Мија Бошулић из Луновог Села. Најбољи младинац трубачем проглашен је Драган Аметић из Бојника, из њега Братислав Ањелковић из Лепенице, па Драгич Величковић из Грделице.

Најбољи трубац шпоријер је био Владимир Ивановић из Загужања, а најбољи глас на првом такмичењу најмлађих "Данијела" из Ариља (капелник Данијела Веселиновић).

У стручном жирију су били: магистар Мирјана Закић, етномузиколог (председник), Душан Вујовић, диригент, магистар Данка Лајић Михаиловић, етномузиколог, Младен Ђорђевић, професор трубе и Даринка Симић Митровић, композитор.

Жиријем публике је председавао Борисав Комад, представник "Вечерњих новости", а чланови су били професор др Милан Недељковић и Снежана Савић, глумица, представници сабораша и Мирко Јоцић, представник организатора.

Бубњар, дар "Илустроване политике" најбољем старијем оркестру је уручила Милица Стаматовић, новинар, а трубу најбољем трубачу Срђан Јокановић, заменик главног и одговорног уредника. Првом трубачу је "Карин фондација" даровала и златну статуету "Драгачевски победник". "Златну јабуку" за најизворније свирање даривала је "Политика", трубу најпопуларнијем оmlадном оркестру даровао "Блиц прес", а трубу првом младом трубачу "Еки трансферс" агент "Нестер Униона" за Србију.

Свим победничким оркестрима, трубачима, басистима и бубњарима позлаћене плaketе Центра за културу, спорт и туризам је уручио директор Адам Тадић.

Даровав награда за победнике у народном вишебоју је била "Застава оружје", ватромета за пноћни концерт Компанија "Слобода", а помоћ Сабору је пружила и Војска Србије.

Спонзори 45. Сабора: "Телеком Србија", Апатинска пивара (званично пиће сабора), "Хиндаи ауто" (званични ауто сабора), Агробанка, "Бригис америчан тобако", ПИК Чачак; медијски спонзори: Радио Телевизија Србије, "Политика", "Илустрована политика", "Блиц прес", Телевизија "Галаксија 32" Чачак

ВИШЕБОЈ, ЗДРАВИЧАРИ, НОШЊА

У народном вишебоју, на саборишту поред Бјелице, учествовала су 62 такмичара. Титулу победника и назив харамбаше је, као и на претходно три Сабора, поново Никола Крајновић из Београда, који је био најбољи у бацану камена с рамена, скоку у даљ и у вис. У рвању у косту најјачи је био Бранко Сретеновић из Карана, а најпрецизнији у гађању "кроз прстен јабуке" Миломир Ракићевић из Гуче.

На такмичењу здравичара су учествовали: Милош Петровић из Књажевца, Жељко Костић из Миладовића, Велибор Величковић из Сјенице, Жељко Савић из Брђана, Антоније Дабовић из Кушића и дечак Павле Глиштић из Чаčka.

Стручни жири, који је предводио мр Гроздана Комачић, за најбољу прогласио здравцу Велибора Величковића, а младог Глиштића посебно похвалио.

По оцени истог жирија, најлепшу женску народну ношњу на 45. Сабору је понела Младена Гојковић из Чаčka, а мушку Александар Тодосијевић из Брђана. Иначе, на смотри ношњи су се појавили и учесници из Македоније, као и мали чланови КУД "Драгачево" из Гуче.

Они су победници 2005. године оркестар Ненада Младеновића

Најизворније су свирали оркестар Божидара Луковића

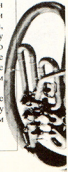
Драмска секција Средње школе "Драгачево" Гуча

Годишњи програм Центра за културу, спорт и туризам упућујући позорнице представе драмске секције Средње школе "Драгачево" Гуча. Пре десетак година, секцију је почела да води Гордана Шош, а касније јој се придружила и Неда Баралић, обе професорке српског језика и књижевности. Уз веома тешке и захтевне позорнице представе као што су: *Поклоњеница Ђивко, Мирајовина шпуре доноси крилу, Време дивова - Трпунски рай, Косово - Лазарево духова испашаљива, Глас са неба, Бивачки Ситрацима, Лазаре на злате, Прошлостина, Гаврано Трече, Поштка од српског.*

Језика са окупљањем традиције довела је драгачевске средњошколце до запаљеног успеха. Наиме, на основу романа "Потка од сива" аутора мр. Гроздана Комачић, професорке Неда Баралић и Гордана Шош написале су сценарио за истовремену позорницу представу. Учесници су овал изабрани драгачевски језик. Представа је изведена младограђана публици у Гучи, Лучанима, Чаčku, Ивањици, Сажени, Крагујевцу и Београду. На републичком такмичењу драмских секција, одржаном у Крагујевцу ове године, представу је оцењивао стручни жири и учесници Средње школе "Драгачево" Гуча освојили су две велике награде: Прву, Данка Доловић за најбољу женску улогу и Саша Јајић, за овување и неговане традиције и културе. Тако је овај напоран рад крунисан заслуженим наградама.

Нажалост, непосредно пред такмичење драмска секција је остала без јелне звезде водилце - професорке Гордана Шош, која је трагично настрадала у саобраћајној несрећи. Учесници се сећају њеног полета и коргајућу даље ка новим успесима и наградама.

Неда Баралић

БОЉЕВАЦ - предтакмичарски центар трубача источне Србије

Пише: Мр Биљка Петровић

Предтакмичење трубача источне Србије одржава се у Бољевцу у оквиру Фестивала традиционалне културе "Црноређе у песми и игри".

Фестивал је назив добио по географској области познатој по изворима питке воде (Келти који су насељавали ову област назвали су је Gelvie, јер gelv=izvor, vrela, а касије су Римљани преиначили назив у Kilvie). У Црној Реци, природне лете лимадилне планине Ртањ и њене околине, као и стратешки значај, поговали су бујању живота још када су ту своје место под сунцем имали Трачани, Илири, Келти и Мези.

Утицај античке културе у овом крају нарочито је видан од 1. до 4. века. У том периоду подизање нивоа материјалне културе допринео је развоју и настајању многобројних градова. Велику пажњу и сада привлаче остаци тих утврђења подигнутих на узвишеницама: Шетањ код Боговине, одакле се по легенди, камен из руке у руку преносио за грађу царског града Ромулијана, а зидовима је био повезан са утврђењем на Великом и Малом Корњету изнад Подгорца, некадашњег рудника бабра, сребра и злата. Стара насеља остала су позната под називом Латински градови, као што су утврђење код Јабланице, Мирова, Бачевине на брду Јевецини, или Градиште поред Добруње, изнад манастира Лапушња, затим Селиште код Сумракова, Црвени Камен код Лукова, локалитет Била код Лукова, Тивља Рош код Савинца. Богат фонд сакралних објеката чине мале цркве разбацане по засеоцима, настале у античко време, које су за време Турака биле центри писмености и културе. То су остаци црквишта на платоу изнад Царске реке на путу Бољевац-Добро поље-Књажевац, затим на Рашицу, манастирска црква св. Никола код Лукова, коју је обновио Велики војвода Радул (брат Влада Цепеша који је због суровости према турским освајачима назван Дракула), и парклоб (жупан) Гергина за време игумана Геласија 1501. За великог угрођавшког војводу Радула предане везује још 7 цркава, међу којима и цркву Успена Богородице код Јабланице "Креличевац" и манастир Лоцица.

Ови материјални остаци као сведочи изузетно занимљиве и драматичне историје Црне Реке употпуњују са живом духовном традицијом. Стара веровања, обреди, обичаји, језик, игре, песме и свирке још су део културе и свакодневног живота народа овог краја.

Све то чини овај крај веома занимљивим и за туристе. По децем и ескотуризму познато је насеље Ртањ, у подножју планине, окружено четинарима и листопадном шумом. Посебна атракција овог насеља је парк шума са 250 врста дрвета и украсног шибиља, розаријумом, базеном и другим објектима, који су подигли Грета и Јулиус Минх, некадашњи власници рудника Ртањ.

Дуга историја трубе

Као претеча трубе у источној Србији позната су рикала на којима су вековима извођене једноставне мелодије понекад уносио на двојеним инструментима.

Иначе, историја трубе је дуг. Познат је седмодневни ход освајача око до тада неосвојеног Јерихона, праћен најизменичијом тишином и продорним звуком труба седморице одабраних свештеника-трубача, који је срушио тврде зидине. Атина Салпкинс (свирачка труба) из Агроса нове-зивала је небо и земљу у заједничком славу. Римска војска користила је застрашујућу измену дубоке тишине и реског звука трубе, а при том тријумфалном походу и осталим светковинама, оркестар су предводиле флауте подпомогнуте трубама, лирама, чињелима, гајдама и даскама привршеним за стопала свирача. Трубе су посебну важност имале у верским церемонијама. Свете трубе римљани су полирали два пута го-дишње да би бојански лагалие на светлу.

И сами анђели су често приказивани као свирају трубе. У новозаветном спису Откровења Јовановог, седам анђела са седам труба најављује апокалипсу као уништење зда и најављује долазак царства небеског. Средњевековно фреско сликарство приказује и трубаче.

У источној Србији трубачамо као вид музичара на аерофоним лименим инструментима има дуг историјат. Забележено је да је за време Тимочке буне било мобилисаних трубача. Народно трубачство нарочито се развило после другог светског рата. У црногорском крају пре пола века било је 25 оркестара. Музичке умеве училе су се од градских певача, са ретких грамофонских плоча и са првих радио станица. Кола су трубачи учили од дудучара и виолиниста, импровизовали их и прилагођавали трубу.

Од свих оркестара посебно се издваја оркестар Раке Костића, самоуког музичара који је четири пута освојио прву трубу у Гучи. На европској смотри фолклора у Дортмунду у Немачкој овај оркестар је освојио прву награду. Одушевљена публика је Раку дигла на руке, а тадашњи канцелар Хелмут Шмит приликом уручења пехара рекао је да је

"одушевљен музиком музичког састава који тако лепо свира без коришћења нота". Малики опус који је најдуже саме трубаче овог оркестра употпуњује и филм "Al karo da fine" (Од почетка до краја) Живојина Павловића. У знак сећања на Раку Костића одржана су у Бољевцу до сада два Меморијала у организацији Културно-образовног центра, а Бољевац је добио статус предтакмичарског центра трубача источне Србије.

Тимочани најбољи

И овогодшње предтакмичење трубача источне Србије за Драгачевски Сабор трубача у Гучи одржано је у оквиру фестивала "Црноређе у песми и игри". Фестивал је трајао од 8. до 11. јуна. Започео је изложбом "Живот Бољевчана у прошлости", наставно се изложбом уметничког ткања удружења Сноватица и Сање Шарчевић, концертном Павла Аксентијевића и групе "Запис", предтакмичењем фурула за сабор "Ој Мораво" у Прислонци, наступом фолклорних група Црне Реке и избором најлешне чобанске, као и наступом гостију из других крајева земље и иностранства.

Предтакмичење трубача је одржано у завршници фестивала, 11. јуна. Наступили су оркестри Зорана Ивоковића из Пирота, Саве Боршевића и Славка Богојевића из Параћина, Тимочани и Златне трубе из Књажевца, а у категорији младих оркестара Барка и Дар Мар из Књажевца. За најбољи оркестар проглашен је оркестар Тимочани, друголспирани оркестар је "Златне трубе", а најбољи млади оркестар "Барка". Трубаче очекују други наступи и салве аплауза, а све трубачке бравуре и са овог предтакмичења пајтиће се са заносом да ублаже тугу, увећају радост, уздигну пијетет осећања или распале пламен љубави.

ТАКМИЧИЛО СЕ ОСАМДЕСЕТ ОРКЕСТРА ИЗ СРБИЈЕ

-46 сениорских, 24 оmlадинска и 10 пионирских;

За долазак у Гучу, трубачи Србије су се витешки недмелтали у предтакмичарским центрима. Квалификациона такмичења су одржана:

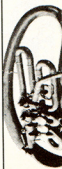
- У Бољевцу, 11. јун: од 5 сениорских и 2 оmlадинска оркестра источне Србије, на финално такмичење стижу 2 старија и 1 оmlадински.

- У Сурдулици, 8. и 9. јула: између 2 старијих, 13 оmlадинских и 8 пионирских оркестара јужне Србије за долазак у Гучу пласирао се 9 старијих, 4 оmlадинска и 3 пионирска.

- На Златибору 30. јула: од 12 оркестара сениора, у Гучу долази 6.

- У Котражи, 2. августа; од 5 сениорских оркестара Моравичког и Рашког округа у Гучу долазе 3.

- У Лучанима су се 9. августа такмичили оmlадински (9) и пионирски (2) оркестри западне Србије и Моравичког и Рашког округа; за финална такмичења у Гучи пласирао се 5 оmlадинских и 2 пионирска.

Пише: Јовиша М. Славковић

ЈОШ ЈЕДАН МАЈСТОР

Живорад Барјамовић, тенориста рођен 1949. године у Малом Извору код Бољевца, музиком је почео да се бави од своје шеснаесте године.

Захваљујући своме оцу, који је био трубач у оркестру легендарног самоуког народног Мајстора трубе Раке Костића и он постаје члан овог оркестра и 1969. године, први пут учествује на Сабору трубача у Гучи.

На завршним финалним такмичењима у дувачким саставима, сваке године учествује и око осамдесет врхних тенориста, Међу њима, Живорад је 1998, 2003. и 2004. године проглашен за најбољег, што му је омогућило да 2005. године добије звање Мајстора.

Препознатљиве музичке карактеристике овог даровитог тенористе - таленат, осећајност, музикалност, мелодичност, специфичан стил, техника... саткане у праву уметност, очито је и Горан Бреговић, у чијем "Бенду за свадбе и сахране", за време четворогодишњег периода (1998 - 2002), Барјамовић постаје запажен и популаран. По напуштању овог састава, вратио се у оркестар свог краја - "Тимочани" из Књажевца. Овај врхни музичар, поред трубе, свира на фрули, дудуку и гајдама.

НАЈМЛАЂИ МАЈСТОР

Дејан Пејировић, у својој кући у Ужицу, где је рођен 1985. године, и у оближњем очевом селу Дубоко, прво што је "упијао" су били мелодични звуци српске трубе, која му је била деџа играчка.

Још као дете ослушкивао је трубачку свирку у оркестру свог оца Милована - Мића, од кога је учио стил и технику музицирања, који је своје мајсторство и умеће успешно пренео на своје синове Дарка и Дејана. Они су наставили трубачку породичну традицију. У трубу су утkali мелос свог краја, и не само његов, већ свирају музику коју воле млади из свих крајева света.

Веома млад је (1996) основао свој оркестар "Наследници Мића Петровића", који је на такмичењу младих састава Србије проглашен најбољим 1998. и 2000. године. Његов млађани капелник - Дејан је 1999. године био први трубач.

Нико није очекивао да ће отац Мићо (после смрти у 39. години живота) веома рано златну трубу предати своме сину Дејану, кроз чију трубу, као да ослушкујемо препознатљив звук очеве трубе.

2001. године, оркестар Дејана Петровића се по први пут такмичи у сениорској конкуренцији, а већ следеће - 2002. године добија награду за најизворније музицирање. У 2003. стручни жири овај оркестар проглашава најбољим у Србији. Из године у годину трубачки оркестар постаје све познатији. Његов капелник - Дејан 2005. године осваја Трубу публице.

Дејан Петровић 2006. године постаје најмлађи Мајстор трубе и тиме се састава у ред врхунских трубача и један је од најпопуларнијих и најперспективнијих наших младих трубача.

ТРУБАЧКА МЛАДОСТ ДРАГАЧЕВА И СРБИЈЕ

Од оца је (труба) останула сини

Пише: Јовиша М. Слаковић

Многим децацима у свету прабабичка је, често, лопта. Ретки су они који се рађе играју са трубом, који њу испуњавају и буџу. Уместо "пуцале" сисају трубачку мушкету. Ово је карактеристична, особито, поједини ромски и трубачки породица Југа Србије.

Рабају се очевни - трубаџи. Свирају и побегују. Рабају се синови - трубаџи. Свирају са очевима и радују се њиховим поседама. Синови се бољи и бољи. И дође дан - синови побегују и своје очеве! И они су, као њихови преци постали мајстори.

Многа трубаџка имена широм Србије - на истоку, и на југу, и на западу - ушла су пре трубаџке звуке и мелодијске од својих предака - дедова и очева. Тако су многе трубе "од оца остануле сини".

Прва мајсторска саборска труба се (1961) заварила у рукама Десимира Периншића из Горачника, који је своју вештину саопштавао преко на свога сина Милоша, такође мајстора трубе.

Срећко Обрадовић (мајстор трубе) из Ртвију, учесник Првог сабора, своје мајсторство је уткао у трубу сина Данила, који је (1991) освојио Трубу публице.

Народни трубаџ Рака Костић (највећи мајстор трубе на истоку) из Лукава, уместо свирања је "крао" и трубу и музику од оца Јована и стрица Станоја.

Уместе свирања на труби, Бакија Бакић (један од највећих жуџачких мајстора трубе) из Врана, од своје девете године, учио је од оца Фејзе. Породичну трубаџку традицију су наставили његови сини и унук а посебно сестрић Екрем Мамутовић (Милан Младеновић), такође мајстор трубе.

Милан Младеновић, своје трубаџко мајсторство пренео је на три своја сина - Ненада, Добраја и Мишу и унука Екрема. Сви су они вршни трубаџи, посебно Ненад (мајстор трубе), на кога је отац Милан пренео вођење оркестра.

Мајстор трубе Јунуз Исмаиловић из Преклоција, је са декач заповео трубу - породични традиционални инструмент. Он је трубаџко вештину пренео синове Фежу (тенор), Дрмиша (филихорна) и Нефала (буџа), који је такође постао мајстор овог инструмента.

Дрмиш Салиновић (мајстор трубе) из Лутојнице, своје трубаџе пренео је на два сина и брата и тиме је наставио породична традиција.

Мајстор бубара Демко Ајдиновић из Лутојнице, потиче из породичне традиционално добрих музичара. Његов син Елвис, који је капелник свога оркестра, за најбољег трубаџа у Србији проглашен је 2000. и 2001. године тако да му неопознати још једна победа до знања мајстора трубе.

Врло познати мајстор трубе Фејаг Сејдић из Бојника, је са само пет година узимао од оца трубу, каичо је на раме и мањито о слави. У трубу је труба остао деда Рустему, од Рустема оцу Кадрију, од Кадрије Фејагу, од Фејата сину Зорану, од Зорана унуку Небији, који прети да надмаши и деда Фејата.

Као највише даровитог трубаџа Милан Никодић Доња (мајстор трубе) из Граднице, од оца Војводе, научио је прво свирање у буџу (гов) на Фрулу (дрву), а потом у трубу. Оркестар његовог сина Божидара је веома успешан. Освајао је вредне награде (1984), међу којима и на изворно музичарима.

Још један мајстор трубе из Преклоција - Слободан Салијевић, "од малих ногу", учио је трубу од оца Османа. Слободанов брат Пења и син Себастијан су, такође, чланови оркестра Салијевића.

Мајстор трубе Бошко Остојић из Злаукусе, је неизбрисиво велико трубаџко име изникло на простору западне Србије. Своје мајсторство је пренео на сина Драгана и унука Вељка (најбољи трубаџ 2004) и Марка, који веома успешно настављају породичну традицију.

Мајстор трубе Радојко Витеговић из Тубина, своје виртуозно музичарство је уткао у срце свога сина Радиса (1999. освојио Трубу публице).

Сина Драгана, Светозара Лазовића Тонга из Дражиновића, иначе мајсторске трубе српског трубаџаша, са великим успехом (2000. проглашен за трубаџку публице) наставио је мач "пуг".

Даровит и млад Милоша Мила Петровић из Дубоког постао је мајстор трубе учени свирку од деде Танаџија и оца Данила. Вешто и самоуверено своје знање и умеће је пренео на младе. Наиме, (1995) основан је доста млађан оркестар ("Наследници" - 1998. прво место у категорији младих), чији су чланови били баци - основци. Цео оркестарски састав су синови трубаџа Мињоговине: Дарко и Дејан (1999. најбољи млади трубаџ - обојница Мињини), Дејан (Бранка Лазаревић), Дарко (Радоја Шмакића), Драган (Станка Игњаша), Душан (Миша Милачановића) и Мињини сестрица - Горан и Борко Цветковић.

Дејан Петровић (2006. проглашен за мајстора трубе), Дејан Лазаревић (најбољи трубаџ 2006) и Драган Игњаш (2003. најбоља мајсторски оркестар Србије) су сада капелници својих оркестра, који веома успешно настају у такмичењу сенора.

Доказани мајстор трубе Бобан Марковић из Владичиног Хана, данас у свету један од најпознатијих трубаџа, 2005. године је преко новоствореног оркестра своје изузетно талентованог сину Марку, од кога се очекује да превазиђе свога оца.

И умре отац трубаџ. Остале сини трубаџ. Звук српске трубе никада не замре. Он се традиционално преноси од оца на сина.

Организовањем такмичења пионирских (један од најбољих оркестара је "Данјела" из Арња) и омладинских оркестра (међу којима истичу Бојана Ристећа из Владичиног Хана, Жељка Јовковића из Мишља, "Златне трубе" из Кљажина), трубаџка младост - будућа нада Драгачева и Србије је гаранције истарости и дугочевности Сабора трубаџа, јер се трубаџство непрекидно обнавља, што охрабрује и подстиче.

ШТАМПА О ПРВИХ 45 САБОРА У ГУЧИ

Пише: Препрат Раовић

Када је реч о најстаријој и највећој културно-забавној и туристичкој манифестацији не само у Србији него и у бишњој Југославији, Драгачевском сабору трубаџа у Гучи, слободно, слободно се може рећи да је од самог почетка, од октобра 1961. године, не само био помно праћен у средствима информисања, посебно у дневној штампи и недељницима, него да је био и миљеник "семе сисе". Без амбиције да се наведу сви листови, недељници и ревије од Триглава до Вардара који су се бавили Сабором, у овом тексту наведећемо само неколицину од преко педесет.

Захваљујући и књижевнику Бранку В. Радичевићу, који је сарађивао у ондашњем веома популарном београдском недељнику "Дуга", већ 1. октобра 1961. Сабор у Гучи је најављен на достојан начин. У београдској "Борби" песник и новинар Слободан Марковић Сабор најављује 10. октобра, а већ сутрадан по одржавању Првог сабора, 15. октобра, на страницима београдске "Борбе" остварује текст једног од најеминентнијих српских новинара, Славољуба Бухића. Међу најдешним текстовима о Сабору свакако је и онај објављен у београдској "Илустрованој Политици", 17. октобра 1961. из пера Михаила Хауба.

Од самог почетка, Сабор прате и "Вечерње новости", Политика", "Политика Експрес", НИН, и, разуме се, "Чанакски глас".

Сабор у Гучи био је тема бројних репортажа свих централних листова у ондашњем југословенском републикама: "Дело" и "Младина", "Љубљана", "Вјесник", "Вјесник у сриједу" и "Арена", Загреб, "Ослобођење", Сарајево, "Победа", Титоград и "Нова Македонија", Скопље, као и покрајински листови "Дневник", Нови Сад и приштински "Јединство".

Од 1999. године о Сабору пишу и новоосновани београдски дневници: "Глас јавности", "Блиц", "Данас" и недељник "Време", као и "Франкфуртске вести" за наше људе у западној Европи.

Од осамдесетих година прошлог века на сабор пристижу и новинари из читавог света, на репортаже о овој манифестацији објављују и "Њујорк тајмс", токијски "Асахи симбуњ", мадриски "Ел муно", римска "Ла stampa", московска "Правда" и "Извештаје".

Уз поменуте и многе друге, о Сабору су, годинама и деценијама, писали Милан Ђоковић, Младен Вукосављевић и Радован М. Маринковић ("Чанакски глас"), Новица Затежић ("Вечерње новости"), Богослав Душа Марјановић и Милита Стаматовић ("Илустрована Политика"), Душан Савковић, Жика Живуловић Серафим, Радољуб Петровић, Гвозден Оташевић ("Политика"), Градимир Града Петровић, Антоније Бурић и Гвозден Оташевић ("Политика Експрес"), а у најмлађој генерацији је и Зоран Шаповаљ ("Глас јавности").

Године 1967, на Седмом сабору, појавиле су се и саборске новине, Драгачевски трубаџ".

Први уредник био је новинар краљевачког "Ибарског новост" Мија М. Сарић. Лист излази у време одржавања Сабора (сеп 1972. 73 и 1974. године), а уређивали су га новинари, али и културни и јавни радници. Своје текстове о Сабору, Драгачеву и његовој историји, народној култури, људима, обичајима, градитељству, новом књижењу, уз остале, објављивали су проф. Милоград Васиљевић, проф. др Драгослав Дејан, књижевник и публициста Радојко Никодић, музиколог и публициста Драгољуб Јованевић, књижевник и публициста Ника Никола Стојић и Радован М. Маринковић, Г. публициста Јовиша М. Слаковић, композитор Зоран Христић и Жарко Петровић и многи други, међу којима и потписник овог реда.

Стара драгачева свадба из XIX века (импровизација)

ТРУБАЧИМА

ЗДРАВО ДА СТЕ, ДОМАЋИНЕ
ЗДРАВО ГОСТИ, ПРИЈАТЕЉИ ЗНАНЦИ
ЗДРАВО ДА СТЕ СВИ ДРАГАЧЕВЦИ

НЕК СЕ СРПСКЕ ТРУБЕ ЧУЈУ ОВИХ ДАНА
ШИРОМ СРБИЈЕ И БАЛКАНА
МНОГЕ ТРУБАЧЕ ОВИХ ДАНА
ИСТИ ПРОБЛЕМ МУЧИ
СВАКО БИ ВОЛЕО ДА БУДЕ
ПОБЕДНИК У ГУЧИ,
АЛИ ПУСТИМО ДА О ТОМЕ
ЖИРИ ОДЛУЧИ

НЕК ОДЈЕКНУ БУБЊЕВИ ИЗ СРБИЈЕ
ПРЕКО ЕВРОПЕ И АЗИЈЕ
ПОСРЕДСТВОМ ТЕЛЕВИЗИЈЕ
ДО АМЕРИКЕ И АУСТРАЛИЈЕ
НЕК СЕ ОВИХ ДАНА СВУДА
САМО СРПСКА ТРУБА ЧУЈЕ
ТО ВАМ ОВА ЗДРАВИЦА ПОРУЧУЈЕ

ДИЖЕМ ОВУ ЗДРАВИЦУ У МОЈЕ ИМЕ
И У ИМЕ СВИХ ТРУБАЧА СВИРАЧА И
БУБЊАРА
НЕК СВЕЧАНО ОТПОЧНЕ, НАША
МАНИФЕСТАЦИЈА СТАРА
ТРУБАЧИ И ОСТАЛИ СВИРАЧИ ЗБОР
ЈЕР ПОЧИЊЕ ЧЕТРДЕСЕТ ПЕТИ
ДРАГАЧЕВСКИ САБОР

*Здравичар:
Милош Пејировић
Књажевац*

*Здравичар са Голије
Велибор Величковић*

ДИЗАЊЕ ЧАШЕ

*Дижем ову чашу за здравље и срећу нашу
Здрав си, домаћине
Овој дома дични сине!*

*Увијек имао и доисте љримао
Њиве жњео, ливаде косио
Свима давао, никад не љросио
Пријесеке и љорове љунио
Воду нишом не најљрунио
Добра коња јахао
Празном не махао
Жићо мљео
Никољ не клео
Ракију љеко
Злу ријеч не реко*

*У кући љи колијевка љјевала
Из срца љи радост љзљријевала
Вазда љи бразда била дубока
Жена у сљруку љанка
У куку љирока*

*Дижем ову чашу
За сљрошену дјевојку о доведену снашу
За свекрву и њену снају
За љланнику и мешају
За везиљју и љородиљју
Нека им Бољ да свеља у изобиљју*

*Да кушнемо мало јаче
За ораче и косаче
За жейтеоне и сљочаре љићо љуне амбаре и кошаре
За бекрије и мераклије љићо не мољу без ракије
За ловције и рабације
За све делије љиром земље Србије*

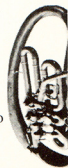
*Дижем ову чашу љића
За дјевојку и младића
За њихове дивне ноћи из којих ће радост љоћи
За оне који Славe и Бољу се моле
За све који су рођени да живе и да воле*

*Дижем ову чашу
За љецу нашу
За љаке и војнике
За моју браћу љјеснике
За родну земљу љод нама
За љлаво небо над нама
За свећу љубав у нама*

*За све љод кућном и небеском љредљм
Ова чаша с медом нека љде регом*

ЗДРАВИ СТЕ!

Ову здравицу је саставио и на 45. Сабору победио
Велибор Величковић

ОРГАНИЗАТОРИ 46. ДРАГАЧЕВСКОГ САБОРА ТРУБАЧА

ЦЕНТАР ЗА КУЛТУРУ, СПОРТ И ТУРИЗАМ ОПШТИНЕ
ЛУЧАНИ "ДРАГАЧЕВО" ГУЧА
МЕСНА ЗАЈЕДНИЦА ГУЧА

ПОКРОВИТЕЉИ

ВЛАДА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
СКУПШТИНА ОПШТИНЕ ЛУЧАНИ

СТАЛНИ ДАРОДАВЦИ

"ИЛУСТРОВАНА" БЕОГРАД
"ПОЛИТИКА" БЕОГРАД
"НОВОСТИ" БЕОГРАД
"ЗАСТАВА ОРУЖЈЕ" КРАГУЈЕВАЦ
КОМПАНИЈА "СЛОБОДА" ЧАЧАК
ЕКI TRANSFERS WESTERN UNION БЕОГРАД
ВОЈСКА СРБИЈЕ
"BLIC PRESS" БЕОГРАД
БЕОГРАДСКИ САЈАМ

СПОНЗОРИ

ПИВАРА "МБ" НОВИ САД
ТЕЛЕКОМ СРБИЈА БЕОГРАД
"КЊАЗ МИЛОШ" АРАНЂЕЛОВАЦ
"HYUNDAI АУТО - МИШО ИНТЕРНАЦИОНАЛ" ЧАЧАК
АГРОБАНКА БЕОГРАД
ЕКI TRANSFERS WESTERN UNION БЕОГРАД
"СУНЦЕ" АРАНЂЕЛОВАЦ
РАДИО ТЕЛЕВИЗИЈА СРБИЈЕ
ТВ "ГАЛАКСИЈА 32" ЧАЧАК

СВИМ УЧЕСНИЦИМА У ПРОГРАМУ И ПОСЕТИОЦИМА ЖЕЛЕ
УГОДНО САБОРИСАЊЕ И ПРИЈАТАН БОРАВАК У ГУЧИ

**ГЕНЕРАЛНИ СПОНЗОР
46. ДРАГАЧЕВСКО САБОРА
ТРУБАЧА**

**СВИМ САБОРАШИМА
ЖЕЛИМО ПРИЈАТАН
БОРАВАК У ГУЧИ**

Pivara MB

**ЗВАНИЧНА ПИВО
46. ДРАГАЧЕВСКОГ
САБОРА ТРУБАЧА**

ПОЗДРАВЉАМО СВЕ УЧЕСНИКЕ
И ПОСЕТИОЦЕ И ЖЕЛИМО
ПРИЈАТНО САБОРИСАЊЕ

KNJAZ MILOŠ

**ЗВАНИЧНА ВОДА
46. ДРАГАЧЕВСКОГ
САБОРА ТРУБАЧА**

ЖЕЛИМО ВАМ ПРИЈАТАН БОРАВАК У ГУЧИ

Агробанка

СПОНЗОР

46. ДРАГАЧЕВСКОГ САБОРА ТРУБАЧА

ЖЕЛИМО ВАМ ПРИЈАТАН БОРАВАК У ГУЧИ

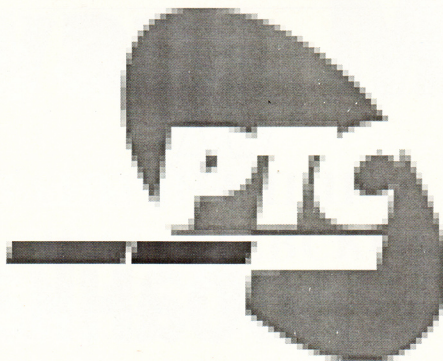
ЗВАНИЧНО ВОЗИЛО САБОРА У ГУЧИ

МИШО ИНТЕРНАЦИОНАЛ - ЧАЧАК

**ОФИЦИЈЕЛНИ АУТО
45. И 46. ДРАГАЧЕВСКОГ
САБОРА ТРУБАЧА**

**ЖЕЛИМО ВАМ
ПРИЈАТАН БОРАВАК НА САБОРУ**

**МЕДИЈСКИ СПОНЗОР
46. ДРАГАЧЕВСКО САБОРА ТРУБАЧА**

ЖЕЛИМО ВАМ ПРИЈАТАН БОРАВАК У ГУЧИ

ПОЛИТИКЈА

ПОКРОВИТЕЉ

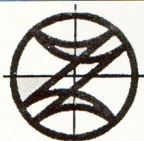
ДОДЕЉУЈЕ НАГРАДУ
ЗЛАТНА ЈАБУКА
ЗА ИЗВОРНОСТ

ОРКЕСТРУ КОЈИ ЈЕ
ПО ОЦЕНИ СТРУЧНОГ
ЖИРИЈА НАЈИЗВИРНИЈЕ
СВИРАО НА САБОРУ
ТРУБАЧА У ГУЧИ

СТАЛНИ ПОКРОВИТЕЉ

ДОДЕЉУЈЕ ТРУБУ
НАЈПОПУЛАРНИЈЕМ ТРУБАЧУ
ПО ОЦЕНИ ЖИРИЈА ПУБЛИКЕ

Zastava
a r m s

Zastava oružje DP

34000 Kragujevac, Trg topolivaca 4,
Srbija

Tel.: 034 336 077 Fax 034 323 683

E-mail: zastavanp@ptt.yu

web site www.zastava-arms.co.yu

ГЕНЕРАЛНИ ПОКРОВИТЕЉ
НАРОДНОГ ВИШЕБОЈА НА 45.
САБОРУ ТРУБАЧА

КОМПАНИЈА
Sloboda

ЉАЧАК – СРБИЈА

A.D. "SLOBODA APARATI"

ЖЕЛИМО ВАМ ПРИЈАТАН
БОРАВАК НА САБОРУ ТРУБАЧА
У ГУЧИ

ВЛАС

СТАЛНИ ПОКРОВИТЕЉ

ДОДЕЉУЈЕ БУБАЊ
НАЈБОЉЕМ МЛАДОМ ОРКЕСТРУ
ПО ОЦЕНИ СТРУЧНОГ ЖИРИЈА

КРИВОТ У СЛОВАМА И РЕЧИ
Илустрована
ПОЛИТИКА

СТАЛНИ ПОКРОВИТЕЉ

ДРАГАЧЕВСКОГ САБОРА
ТРУБАЧА У ГУЧИ

ДОДЕЉУЈЕ ТРУБУ ПОБЕДНИКУ
ДРАГАЧЕВСКОГ САБОРА
И
БУБАЊ НАЈБОЉЕМ ОРКЕСТРУ
САБОРА ТРУБАЧА
ПО ОДЛУЦИ ЖИРИЈА

Пишу: Радован и Зоран Маринковић

ПРЕ ДВА ВЕКА: ИЗ ПОРАЗА У ПОБЕДУ

Било је 27. март 1806. године. Драматичан догађај два века пре нашег доба. У Радаљеву и на Градини у Трешњевици сукобили су се српски устаници са надмоћном турском војском, коју је предводио пашица Сулејман-паша Скопљак. Не чулу устаничких снага Пожешке нахије, самим тим и Драгачева, био је кнез Ристивоје из Миросалца. После великих губитака устаничке снаге биле су принуђене да напусте утврду на Градини код цркве посвећене Светом Илији и оба пашаца у Радаљеву. Турци су одсекли 70 глава погинулих Срба и њима "окитили" порту цркве у Ариљу.

Знањем је да су се и Турци повукли из овог краја, што упућује и на њихове велике губитке.

Историјари овај догађај описују као Бој на Радаљеву, не и на Градини у драгачевској Трешњевици. Демантују их епитетом на споменику у том драгачевском селу: "Сретен Јанковић из Трешњевице погинуо у борби са Скопљак пашом на Градини Карађорђевог рата".

Истина и камени билиеци угађеном помину - Радаљево. Тако се са крајпашта Милована Недељковића из Вирова, чита да је "за врате и отечество от скопљака сулеман пашине војске на битки радаљевској јуначки борбу се погинуо", а за кнеза Ристивоја из Миросалца да је "погинуо на Радаљеву борбу се са Скопљак пашом Карађорђевог рата 1806. године". Јован Крсмановић, иначе Чакрић, из Ртњу је "храбри јуначки био и на битке вредно поључио снажи се борио с турцима за српску славу и слободу 1806. г. от скопљака сулеман пашине војске на Радаљеву рана допауно..."

Нема споменика другим погубљенима. Не знају се ни њихова имена, изузев Јована-Јоче Јовашевића и Јанка Јовашевића из Марковице.

Устаници су једна чекали да се освете Турцима. И, то ће се догодити ускоро. Наиме, на други дан Светих Тројица, 21. маја, турска војска продрала је из Ужича. Прегазила је Моравицу и стигла до манастира Прилипица, до Лопаца. Мање устаничке снаге, предвођене Кара-Павлом Милиновићем из Лубца и буљубашом Раном из Виче, није успеле да их зауставе, па су се повукле дубље у Драгачево. Лопаца и Камнице (данас Прилипица) савладале су тога дана обетину, па се код манастира окупало доста народа. При налету Турака аду су се склонили у храм, али су богомољу Турци западали и народ угушили. Тада се према Турцима упутила снажна устаничка војска, којом су командовали: Милутин Илић-Прота Гучанин, Максим Јанковић Амиди из Зоуча, хајдучки харамбаша из Горчаџиа Новак Бошковић-Петковић и хајдучки харамбаша Милић Радовић из Каоне, ариљском војском буљубаша Вучић Пиперић.

У Лопацу се развила жестока борба на трећи дан Светих Тројица, 22. маја. Турци су странохот погучени-погинули о је између 200 и 2000. Главну је изгубио и његов заповедник Орд-ага; у пилаточком пољу, испод манастира Прилипица, поседао га је Прота Гучанин, на потесу који мештани и данас називају Ораговице.

У турској војсци, која се после пораза повукла, били су Ужичани и Срајци. Ову биставу победи народи њевин преточио је у епску песму "Бој на Лопацу" године потписао представку

Када је 1804. године подигнут Први српски устанак, кнез Ристивоје нашао се на челу нахијске војске. Погинуо је у Боју на Радаљеву и Трешњици 27. марта (по старом календару) 1806. године (што је уписано на споменику буљубашу Димитру из Вирова, који се чува у музеју надгробника и крајпашта у Гучици и пошто је пренесен из Криваче). Кнез Ристивоје тада је предводио главнину устаничке војске, која је поражена, а Турци су главе 70 страдалника набили на коље код цркве у Ариљу. Нажалост, знају се само неколико погинулих, поред кнеза Ристивоја и буљубаше Димитра Вировице. Сретен Јанковић из Трешњевице, Јован-Јоца Јовашевић и Јанко Јовашевић из Марковице, кнез Михаило Радуловић из Милићевог Села и Јанко Симовић из Ариља...

И док су подаци о сину кнезу нешто потпунији, о оцу, кнезу, шкрти су, мада је он значајнија личност. Био је обор - кнез Пожешке нахије у годинама које су претходиле Првом српском устанку. Бератлијски кнез, биран на скупу народних старешина Пожешке нахије, која се, по прилици простирала од Пожеге до Трешњике обухватајући и Чачак, а тај избор су турске званичнице потврђивали бератом (указом). Ови народни прваци у служби турске власти били су уважавани - самим тим и Ристивоје из Миросалца, док је у Београду неспорно либерални Мустафа-паша (од 1794. до 1801. године, када је stradaо од злогласних дахија). У историјске свиеце уписано је да је кнез Ристивоје, у име угроженог народа, са неким другим српским обор-кнезовима и другим српским првацима 3. априла 1879. "Великом Делету моћне Османске Порте" тражили ублажење тежоба народу.

ДВА КНЕЗА-ЈЕДАН БИЛЕЦ

У Миросалцама код Ариља, на сеоском гробљу, један споменик памти двојицу кнезова, оца и сина. У списак пешчар уклесано је: "Пред овим спомеником постоји раб Божи ЈОВАН син Кнеза Ристивоја из Миросалца кнез кнезовачког надом Пожешким за владе турске у погинуо на Радаљеву борбу се са Скопљак пашом Карађорђевог рата 1806. године а Јован у влади кнеза Милоша Србског постављен је кнезом целог Драгачева (године) 1824. Дошине је био маревни трговац поживио 55. г. умро 1831. Овај билег подиже оцу Ристо и Петру Везу Ристивоју оцу Јовану и мајци Јаглики". Слова су превукована.

Навршило се 200 година од боја на Радаљеву и Трешњевици. Ово је био повод да др. Живота Марковић, историчар из Ужича, покрене иницијативу за подизање, макар и најскромнијег, споменика-обележја које ће подсетити на погубље из војске кнеза Ристивоја и њега самог. Јер, био је значајни сав Драгачева и српског народа, а и "кост велике кости", Јован-Јоца, који су потомци данашњи Јојичи, старешина драгачевске кнежине неколико година (и сам Карађорђевић и Милошевић устаник), не заслужује заборав.

СПОМЕНИК, КЊИГА, ПУТ...

Два века од биставе победе српског устаничког оружја у том селу (другог и трећег дана Духова 1806) прослављено је 21. маја у Лопацу на начин достојан тог догађаја из Првог српског устанка. Пуштени је у саобраћај асфалтирани пут кроз село и открити споменик у који су уклесани стихови песника Петра Новитовића:

"1806 - 2006.
 Под вођаштом Карађорџа,
 у ратни носило Кршић и Еванђели,
 десницим, са својим Драгачицама,
 ове, у Лопацу,
 на Свете Тројице, леђа Господње 1806.
 јојичкима јушким и Радован М. Маринковић,
 слободу савио
 јуначки Србин
 јироја Милутић Илић Гучанин..."

Аутори споменика су професор др. Милан Цватковић, Милан М. Божовић, професор и Јовиша М. Славковић, публициста.

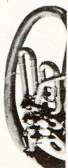
Овог дана јавно је представљена монографија "Бој на Лопацу 1806. године" чији су аутори публициста Јовиша М. Славковић и књижевница Ника-Никола Стојић и Радован М. Маринковић. Најпре се огласио песник Петар Новитовић песмом о Проти Гучанину. О књизи су беседили рецензенти Милијан Деспотовић, књижевник и Јован Лукић, прота и књижевник, истичући њен богат садржај. Приказан је Лопацу у прошлости и данас, а централно место има сам бој, с тим што је сабрано све што је у том догађају писано, а сами аутори су прецизно описали овај пораз Турака, и то не у боју, већ у битки, која је вођена два дана. Не изостају основни подаци о предводницима српске устаничке војске, које су описали и песници Ника-Никола Стојић и Радован М. Маринковић.

Издавачи књиге су: Одбор за обележавање догађаја од Боја на Лопацу и књижевно друштво "Разнигор" у Жесту.

Треба нагласити да ни једно српско село није на овако достојанствен начин обележило један догађај из Првог српског устанка. Прослави је присуствовало више српских званичника, са министром Великиром Илићем.

Организатори Сабора трубаџа: Живомир Тодосјевић (1972-1980), Ника Никола Стојић (1980-1994), Јовиша М. Славковић (1994-2001) и Адам Тадић (од 2004)

Пише: Радован М. Маринковић

КТИГОР, КИЊГОЉУБАЦ И СТРАДАЛНИК

Милета Јовановић, свештеник у Котражи, био је изузетна личност, која се памти и после осам деценија од његове смрти.

Рођен је 1839. године у Вучковци (Драгачево). Богословију је завршио у Београду 1864. или 1865., а потом је две године учитељавао у Даросави код Арањеловца. У јесен 1867. рукоположен је за свештеника и постављен за пароха у Котражи.

У то време богослужбовао је у руинираној цркви у засеку Чакаревићи. Одмах је окупио око себе парохијане, па је од 1871. до 1873. године подигнута нова богомоља у Котрашком пољу.

Поп Милета Јовановић бавио се и политиком. Био је истакнути члан Народне радикалне странке, па му је суђено у Зајечару после угушвања Тимочке (Зајечарске) буне 1883. године. Кривица му никаква није откривена, па је - ослобођен оптужбе. Биран је за посланика Велике народне скупштине Србије 1888. Одликован је Орденом Светог Саве II степена.

Исписујући биографске податке овог смерног Божјег пастира, свештеник Милан Б. Филиповић у Летопису котрашке цркве и парохије 1990. године, посебно истиче да је Јовановић један од оснивача (1903) Котрашке земљорадничке задруге и њен дугогодишњи председник, да је у Котражи, његовим заузимањем (1907-1908) подигнута школска зграда. Био је књигољубац, претплатник листова и часописа.

Поп Милета био је ожењен са Кристином, кћерком свештеника Василија Поповића-Константиновића Вержеја из Котраже. Она се одликовала мудрешћу и учешћу. Писала је песме, које је објављивала у часописима. Имали су сина Радомира, који је у Берлину завршио студије медицине. Лечећи рањенике и оболеле војнике у Војној болници "Беле кућа" у Нишу, оболео је од пегавог тифуса и преминуо 7. фебруара 1915. у 46. години живота.

Летописац Филиповић пише:

"Године Првој светској рата биле су широчинске за њоја Милетију. Од 1915. до 1918. убијено је 217 свештеника, а 357 их је иштеранирано у аустријоугарске логоре. Међу њима и неколико свештеника Драгачева. Урош Ошковић, Арсеније Тендић и Неофит Симић су иштеранирани у Нехицер у Мађарску. Било је предвиђено да и њоја Милетија буде одведен са њима, али је због болести и старости, остављен у Котражи с њим и њоја Милетија. Тада је њарохијске послове на шест њарохија у Драгачеву обављао, колико је стицао, њарох Ђукић Филип Митићковић. Пој Милетија је у својој кући кришћаво, пенћаво и чистио њанације за умрле, којих је њара било највише. Зашточе, сипар и болесипан, очекивао је ослобођице, али их није дочекао. Умро је 22. маја 1918. и суђаран сунчиној мајској дана, испраћено је његово тело, кроз шибалир њака и њарохијана, од куће до цркве, где је њоред ошћара и сахрањено. Његово име као кшћипора и оснивача храма, али и као сипрадалника од окућипора, уписано је на првом месту у сипмен-пличи узиданој са заднице сипране храма".

ЗВАЛИ СУ ГА - ГРК

Сам је сведочио: "Ја сам још у богословији и по завршетку ње почео писати разне чланке по разним часописима и говима, а доцније и по политичким и црквеним часописима".
Иначе, Станојко Ковачевић био је необичан човек и мљвљ летописац. Школовао се, тешко живео, учитељавао, услужбовао и суклобљавао са божјиим слугама. Сахрањено је илнје (супругу и децу), много писао, доста објављивао, а најчистији су му литерарно-истраживачка остварења остала у описима (чувају се у Међоштинском историјском архиву у ку). Тај опис био и богатнији, али много спеша уништили су купатрски војници крајем 1915. године у Брђанима код Чачка.
Је забележио: "Тада су ми проћали многи моји радови, беседе, дописи, књижвени радови, разни њолемички радови, црквени њрошколи... и сва остала црквено-њарохијска архива..."

Потписујући се пуним именом и презименом или користећи псеудоним (Стрков, Црнко, Путник очевиди, Рудничанин, Таковчанин, Савинчанин, Милановчанин, зачудо не и - Драгачевац) објавио је много радова (узглавеном истраживачког и полемичког карактера) у листовима и часописима и пре и после Првог светског рата - у "Такову", "Златибору", "Јелици", и Шумадијским новинама", и Трговачким новинама", и Либераљу", Независности", "Одјеку", "Политици", "Времену", и Београдском дневнику", "Гласнику", "Прегледу", "Хришћанском веснику", "Голубу" и календару "Свети Лазар"...

И у тим текстовима, и оним необјављеним, учола се његова хривота природа. Био је, нарочито у полемикима, преврше личан, пристица, својеглава, жучан, циничан - и према другима и према себи.

Ипак, прави је сведок свога времена, које - као и људе - није идеализовао. Бележио је народна предања и завештања, аутентично (пошто је знао стенографију). Огледао се и у књижевности али - све је то углавном растурено и понешто нетрагом нестало. Колико је писао, може да посведочи податак да му је 1915. године спаљено 150 табак "хартије" - списа, а то је мањи део оног што је створио. Од сачуваног, у рукопису, најзачистији су му списи: "Дневник и забелешке 1857-1919", "Историја манастира Вујан", "О веронауци у основним школама", "О политичкој историји Србије за време династије Обреновића", "Преварена Европа" и "Јеврејски просвећени зверови". У Православном календару "Свети Лазар" за 1925. годину штампан му је овећи прилог о манастиру Вујан у Прислоници код Чачка.

Ковачевић је, иначе, рођен 16. септембра 1857. у Дучаловићима. Основну школу је кратко учио (и није завршио) у Прилипу (Драгачево), а трговачку школу, нижу гимназију и богословију у Београду. Године 1885. постављен је за учитеља у Прљини код Чачка, одакле је прешао у суседне Брђане. Пошто је примио Свештенички чин, службовао је у Такову, Савинцу и Брђанима. Дуго је живео у Прислоници и једно време био старешина тамошњег манастира Вујан.

Убрајан је међу најобразованије свештенике. Уосталом, служио се немичким и грчким језиком (и био је и надимак Грк), познавао је стенографију, а као њак богословије у Београду, на Великој школи, слушао је курс филозофије. Године 1915. окупаторска војска га је књиља. Наредне - интерниран је у манастири Враћевшницу, а потом у Мађарску (логор Болдогосан), из кога се вратио пред завршетак рата. По повратку у земљу обновио је манастир Вујан, којим је једно време управљао.

Пред смрт живео је у Чачку, где је преминуо 3. јануара 1944. године.

Рукописи Станојла Ковачевића заслужују посебну анализу и стручну оцену, тим пре што садрже многе драгоцене грађе која се иначе, не може наћи и званичним државним архивима. Јер, он је непрекидно живео са народом, познавао му душу и сликао је, али - критички.

ЛЕГЕНДА

Радован Мрак на белом коњу
Кроз Драгачево.
Од Вирове ветар доноси језу, стално.

Двеста година, скоро,
На белом коњу, јаше
Радован Мрак, четни командир.

Промичу беле драгачевске куће.
Вековни у њима мир.

Страшне очи има Радован Мрак
У белој кошуљи, окупан првим сунцем.
Дух је само.
Кости су давно у даљини.

Да неко у трубу дуне
Изгоре бо.

Драган Бабић

КАМЕНИ ТРУБАЧ ВАСО ЖИВКОВИЋ

У Трнави, у порти манастира,
камени Васо у трубу рата свира.

Као у жестоком ратном јуришу,
разгони градоносноу кишу.

Брани у пољу златасту пшеницу
за славски колач и божићну чесницу.

Када облаке отера у планину,
одложи трубу, седе на ледину.

Из полујака што оста ракије
са два-три срца журно попије,

па похита својој гробној стени
и поново се окамени.

*Учесник Јаворског рата 1876. године одсељеник из
Драгачевске Рогаче у Трнову код Чачка.

Радован М. Маринковић

СЕЋАЊЕ НА СВЕТОЗАРА

*Светозару Лазовићу - Гонџу
вишесјуброком љубевнику
на Сабору шљубача у Гучи*

Сабор је у Гучи. Сиљан свет.
Најбољи трубачи са разних страна.
Свирка, песма и игра не престају
- не разликује се ноћ од дана.

А кад се прангије громко огласише
пред народом поче меџдан трубачки.
На биљег ступише трубачи - меџданције
борећи се за победу часно - јуначки.

У заносу песме, кола, чочека изгарају
мајстори са југа, истока и запада
знајући добро да част и слава
само најбољим трубачима припада.

И кад се мислило да ће победу
однети трубач са истока или југа
на меџдан ступи Светозар - Гонго
са својим девет трубачких друга.

Трубом поздрави прво исток и југ
па препуно саборско гледалиште.
На почетку настаје краћи тајац
па се покличу и аплаузи проломеше.

Занесе Светозар све на саборишту.
трубачи на своје трубе заборавише
па новог мајстора трубе, и пре жирија,
за часног победника прогласише.

Ника Никола Стојић

МАЈСТОРУ ТРУБЕ МИЉУ ПЕТРОВИЋУ

Леџенди Сабора шљубача

"Зашто стално грлиш трубу
и од ње се не одвајаш:
миљујеш је, мазиш, пазиш
и стално је нежно гладиш?"

"У труби је срце моје,
у труби је душа моја,
- све што имам у труби је:
моји снови, жеље, наде,
- љубав моја"

"Зато тако на Сабору,
Миловане Петровићу,
кад те виде, кад те чују
- теби кличу"

Ника Никола Стојић

Има једна мала земља
на брдовитом Балкану,
а зове се Србија.
У тој земљи распевано Драгачево,
у њему живописна Гуча,
у Гучи труба,
све то заједно у нашим срцима.
Песмо, запевај!
Коло, заиграј!
Трубо, засвирај!
Да се чујеш широм света,
са Јелице до Тибета!

Марковица, 2005.

Ученици Основне школе

ТРУБО МОЈА

Трубо моја, затруби ми сиљно
Да ме чује девојче предивно.
Да осети како срце луди,
Како љубав надире из груди.

Трубо моја, затруби умилно
Да не будим девојче савињо
Док ме сања у зеленој трави
И нежно љуби у мој чуперак плави.

Трубо моја, затруби нежно
Да успавам девојче дражено,
Да ме сања и да ме досања,
Моју љубав, моја миловања.

Трубо моја, затруби ми јаче
Да не чујем како драга плаче,
Док одлазим у тишину ноћи,
Једва чекам, кад ћу опет доћи.

Милоје - Миша Лучић

ТРУБА ЗОВЕ

Сакупила Гуча трубаче Србије
далеко се њихова свирка чује,
одјекује сада са свих страна
Драгачево цео свет поздравља.

Труба, најближа рођака Србије
где год затреба она ту је,
позива на јурише за слободу
њена је свирка позив народу.

У миру се она често чује
на прославама свадбама,
на рођенданима и схранама
труба је свираљка народна.

Са трубом на уснама душа говори
она нас позива, снагу нам даје,
да се боримо, у колу ухватимо
да не поклекнемо, да издржимо.

Долазе у Драгачево са свих страна
из српских крајева, европских држава,
долазе са других континената
Гуча, свет у маломе саборских дана.

Одјекује песма стара са сабора
на весеље, љубав, на мир зове,
трубе глас далеко се чује,
свирај вечно трубо, сестро Србије.

Драгослав - Драган Угарчина

ГУЧА

Гучо мала, варошице мила
целом свету рашири ти крила,
сву лепоту, си ми дала
са песмом га даривала.

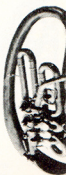
Српске песме цео свет ће знати
Србија ће у рају цветати,
српска Гучо ти си знала
Србију си улепшала.

Трубо српска, труби јаче,
и најдајач све трубаче,
српска песма нек се ори
и Србију разговори.

Гучо мала, сва у цвећу била,
и свету се тако представила,
цео свет ће тада знати
и Србију поштовати.

Младеновић, 2005.

Шебез Момчило

**МЕДИЈСКИ СПОНЗОР
46. ДРАГАЧЕВСКОГ
САБОРА ТРУБАЧА**

**ЖЕЛИМО ВАМ ПРИЈАТАН
БОРАВАК У ГУЧИ**

**МЕДИЈСКИ СПОНЗОР
46. ДРАГАЧЕВСКОГ
САБОРА ТРУБАЧА**

**ЖЕЛИМО ВАМ ПРИЈАТАН
БОРАВАК У ГУЧИ**

**WESTERN | TRANSFER
UNION | NOVCA**

EKI TRANSFERS

Agent za Srbiju

СТАЛНИ ПОКРОВИТЕЉ

ДОДЕЉУЈЕ ТРУБУ
НАЈБОЉЕМ МЛАДОМ ТРУБАЧУ
ПО ОЦЕНИ СТРУЧНОГ ЖИРИЈА

ДОБРО ДОШЛИ - ДОБРИМА ДОШЛИ!

